

трѣбва да бждемъ твърди и да понесемъ злото. Помня какъ нареждаше баба ни: — Хей, сине, Богъ ще ви върне! — Голѣмъ дъждъ валѣше. Мжжетъ заминаха и селото опустѣ. Почнаха да виятъ кучета.

Когато по-късно го предадоха, единъ човѣкъ дойде въ къщи и донесе татювия пръстенъ: — Баща ви е въ колибата. Той проводи пръстена. По-скоро елате

да го видите! — Ние се затекохме къмъ колибата, но додето излѣземъ отъ село — бѣха го вече откарали. Заминалъ бѣше. Не го видѣхме вече.

По ония времена бѣлочерковци много ни намжчиха. Думаха ни: — Вашиятъ баща поведе мжжетъ да ги избиятъ. — Сега вече съмъ спокойна — всички се преклониха предъ неговата паметъ...

А. Каралийчевъ

Следъ разпусъ на село

Подъ дивячката круша въ Долноливаде дружина пастирчета си играеха на „ножче“. Слънцето надничаше между рѣдкитѣ листа и имъ се усмихваше приветливо. Но

тѣ бѣха толкова унесени, че не виждаха, нищо друго, освенъ ножчето на Петърча, което минаваше отъ ржка на ржка, премѣташе се въ въздуха и се забиваше съ остре-